

Sabine Städingová

Petronela Jablíčková

Ľadové čaro a divokí piadimužiči

štonožka

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 9

Ladové čaro a divokí piadimužáci

Ďalšie knihy od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková 1:

Tajomstvo jablkového koláča

Petronela Jablčková 2:

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Petronela Jablčková 3:

Guľovačka a nezbedný škriatok

Petronela Jablčková 4:

Krokodíl uprostred záhrady

Petronela Jablčková 5:

Kniha čarov a špehúň

Petronela Jablčková 6:

Húska gagotačka a čarodejnícka sesternica

Petronela Jablčková 7:

Zlet čarodejníc a šušot v lese

Petronela Jablčková 8:

Kúzla a krtince

Petronela Jablčková:

Vianočná kniha

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková 9

Ladové čaro a divokí piadimužáci

Ilustrovala SaBine Büchnerová

stonožka

Sabine Städing

Petronella Apfelmus: Eismagie und wilde Wichte

© 2021 Bastei Lübbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

Translation © 2023 by Eva Budjačová

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Petronella Apfelmus: Eismagie und wilde Wichte (Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG, Köln 2021) preložila Eva Budjačová.

Redigovala Lenka Markóová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2023 ako svoju 2 143. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Harvánek.

ISBN 978-80-551-9153-9

Mrkváčov objav

Petronela Jablíčková sedela na najspodnejšom konári svojej jablone a dívala sa, ako Uhorkáč pracuje.

Šéf jablkových škriatkov práve čerstvou slamou vystielal krmidlo. Zima bola totiž pred dvermi a škriatkovia mali plné ruky práce s údržbou a úpravami všetkých miest, na ktoré sa za potravou zlietali vtáky a schádzali srny aj iná divá zver.

Petronela lusкла prstami. Zväzok slamy sa vzniesol do vzduchu a capol na zem rovno vedľa Uhorkáča. Jablkový škriatok vystrašene uskočil a namosúrene zasmrkal: „Čertovský ľadovec, o chl p vedľa a bol by som sa na tom potkol!“

„Ach, prepáč!“ zakričala Petronela. „Chcela som ti len pomôcť.“

„Ak to s pomocou myslíš naozaj vážne, tak tú slamu naukladaj vedľa mňa a nehádz mi ju pod nohy,“ zamrmľal Uhorkáč.

„Dobre, dobre, hneď dám všetko zasa do poriadku,“ slúbila malá čarodejnica a vzala do rúk svoju čarodejnú paličku.

„Hókus-pókus, trstina vysoká,
listy šťaveľa aj čarovníka.
Otepy slamené, hneď sem podte
a vedľa jablkáča sa zložte.
Simsalabim!“

Čosi zašušťalo, ako keď vietor ševelí v kukurici, a vzduchom začali lietať zväzky slamy. Prilietali jeden za druhým a pristávali rovno vedľa krmidla.

„Dost, to stačí!“ zvolal jablkový škriatok, keď pri ňom vyrástol veľký slamený kopec. „Veď týmto by som mohol vystlať celú troliu jaskyňu.“

Petronela opäť mávla čarodejnou paličkou a šušot ustal. „Môžem ti ešte nejako pomôcť?“ spýtala sa.

Uhorkáč len zdvihol ruku. „Nie, netreba,“ zamrmlal. „No mohla by si za mnou poslať Mrkváča. Vie skvelo pokrývať strechy a zhotoviť výborné jasličky.“

„Ako si želáš,“ odvetila Petronela a práve sa chcela pobrať hľadať Mrkváča, keď ten vyšiel spoza rohu.

„Tu trčíš!“ Mrkváčovi pri pohľade na malú čarodejnicu spadol kameň zo srdca. „Už som ťa hľadal úplne všade.“

„Ako dobre, že si ma našiel, lebo som práve mierila za tebou,“ zasmiala sa Petronela. „Čo by si rád?“

„Máme návštevu,“ vyhrkol bez dlhých rečí Mrkváč.

„Návštevu?“ začudovala sa jabĺčková čarodejníca.
Mrkváč prikývol. „Akurát dorazila na rybník.“
„Máš na mysli divé husi, ktoré bleskurýchlo všetko
vyžerú?“ spýtal sa Uhorkáč.

„Horšie!“ odpovedal Mrkváč. „Pri lávke na rybníku práve zakotvila plť plná hundrošov.“

„Hundrošov?!“ zvolali Uhorkáč s Petronelou súčasne.

„Presne tak,“ prikývol zachmúrený Mrkváč.

„Už len to nám chýbalo!“ zastonal Uhorkáč. „Tie svoje plte by si mali opravovať niekde inde. Nemali by sme im dovoliť, aby u nás zimovali. Naposledy nám vyťali jablňu a pobrali všetky vrecia s krmivom...“

„Veru, máš pravdu,“ prikývla Petronela. „Druhýkrát sa však prekvapiť nedáme, to vám sľubujem, akože sa volám Petronela Jablčková!“

Petronela a jablkoví škriatkovia bežali k rybníku, čo im sily stačili. Lenže keď tam dorazili, lávku našli opustenú a široko-ďaleko nevideli nijakú plť. Petronela si spokojne vydýchla.

„Si si istý, že sa ti to neprisnilo?“ spýtal sa Uhorkáč.

„Isteže, šéfko. Kozie briadky cítim oveľa skôr, než ich zočím.“

„Skôr než ich zočíš? To je teda obdivuhodný výkon,“ uškrnula sa Petronela a pohľadom kĺzala po vode. Hundroši sú síce majstri v maskovaní, ale v tej chvíli sa zdalo, že naozaj zmizli. „Dúfajme, že si sa pomýlil, Mrkváčik,“ povedala.

Lenže škriatok sa nedal a zavrtel hlavou. „Nepomýlil.“

„Nahnal si im vari taký strach, že vzali nohy na plecia?“ dobrosrdečne si kamaráta doberal Uhorkáč. „Poď, pomôžeš mi s novou strieškou na krmidlo.“

Jablkoví škriatkovia sa rozpráchli za svojimi povinnosťami a Petronela zadumane kráčala domov. Zásoby krmiva pre zvieratká jej vystačia akurát na zimu. Plť plná malých hundrošov by spôsobila poriadne problémy. Títo divokí piadimužáci sa totiž riadia heslom: V prvom rade my! A to nemôže dlho fungovať.

Rýchlo vyliezla po povrazovom rebríku, pričom sa na každom šteblíku o čosi zmenšila. „Lucius!“ zvolala, len čo vošla do jabĺčka. „Lucius, potrebujem, aby si mi pomohol.“

„Fíha, to je mi novinka,“ zabzučal roháč a vyliezol z mäkučko vystlaného košíčka. Počas zimných mesiacov býval ospalejší než v lete, popoludní si s oblubou na chvíľu zdriemol.

„Mrkváč zazrel na rybníku plť plnú hundrošov,“ oznámila kamarátovi jabĺčková čarodejnica. „Naposledy mi v záhrade vyťali jabloň. Tentoraz to nedopustím.“

„Veru nie!“ súhlasil Lucius. „Tí skrčkovia nemajú na svedomí len jabloň, veď obyvateľov rybníka vtedy vystrašili priam na smrť. Chudák Pupo sa spamätával celý týždeň.“

„Áno, nebolo to príjemné,“ vzdychla si Petronela. „Prosím ťa, neodviedzol by si ma k rybníku? Chcela by som zhora skontrolovať trstinu, aby som mala istotu, že sa tí krpáni nikde neukryli.“

„Isteže, odveziem ťa.“ Lucius vyskočil na konár pred dvermi a počkal, kým mu malá čarodejnica vyliezla na chrbát. S hlasným bzukotom rozprestrel krídla a o chvíľočku už bol pri rybníku.

Lietali sem a tam, prehľadávali breh aj trstinu, či niekde nezbadajú nevítaných hostí. Lenže okrem starého gumáka pána Pečka, ktorý uviazol v bahne, nenašli nič, čo by nepatrilo do rybníka.

„Po uhundraných skrčkoch ani stopy!“ potešila sa Petronela. „Spokojne sa môžeme vrátiť domov. Ešte musím niečo vybaviť v Uzlíkove. Ak aj tí uhundraní krpáni na rybníku naozaj boli, už tu nie sú.“

Lucius prikývol. „Dobre vedia, že záhradu stráži jablčková čarodejnica, takže sa určite radšej poberú niekam inam.“

„Dúfam, že máš pravdu,“ zamrmlala Petronela.

Čudná deviatka

„Aha, Oliver. Tá ruža dokonca vyhnala púčik!“

Olívia Pečková stála pred domom vedľa brata, keď jej tá zvláštnosť udrela do očí.

„Vôbec sa jej nedivím,“ odpovedal Oliver a stiahol si z hlavy čiapku. „Keby som bol ruža, aj ja by som rozkvitol. A pritom by malo konečne snežiť.“

„Súhlasím,“ prikývla Olívia. „Akosi sa nie a nie poriadne zozimiť. No zima možno ešte príde.“

„Možno,“ povedal Oliver. „Najlepšie bude spýtať sa Petronely, či u sestier nemôže objednať dáku poľadovicu. Veď sú predsa poveternostné čarodejnice, či nie?“

„Skvelý nápad!“ zasmiala sa Olívia. „Poďme za ňou a zistíme, ako nám s tým vie pomôcť.“

Len čo sa dobre naladené deti rozbehli, zrazili sa so svojím otcom.

Pekársky majster pán Pečko vyšiel z pekárne a v rukách držal plech, z ktorého rozvoniavalo sladké pečivo. „Ejha, takmer ste ma zvalili!“ zakričal. „Stavím sa, že idete za sliepkami. Už niekoľko dní čakajú na vyčistenie kurína...“

„Hm, vlastne sme mierili skôr do záhrady,“ skrivila ústa Olívia.

„Pekne po poriadku. Najprv vyčistíte kurín, potom sa môžete hrať v záhrade,“ rozhodol otec Pečko a zmizol za rohom.

„Dokelu!“ ulľavil si Oliver. „Kým to dokončime, bude tma a mama nás zavolá domov.“

„Veď to nie je také hrozné,“ usmiala sa Olívia. „Za Petronelou skočíme zajtra skoro ráno.“ Zašla do šopy po vedro a lopatu a zobrala aj vrecúško s hrozienkami.

Oliver ju nasledoval s hrabľami a kanvou. „Dobre, tak teda dáme do poriadku kurín,“ zašomral nevrlo, „ale ak do Vianoc nenasneží, poďakuj sa ockovi.“

„Pi, pi, pí!“ spustili Nefertiti a spol. Sliepky sa deťom za každým potešili, lebo im vždy priniesli nejakú dobrôtku.

Ani tentoraz ich nesklamali. Olívia si rovno sadla do výbehu a veľkoryso rozdeľovala hrozienska.

„Ty nie, Anakonda,“ zasmiala sa a odsunula neodbyt-nú sliepku nabok. „Už máš dosť.“

Anakonda si našušorila biele perie. Podľa nej sa jej hroziенок neušlo ani náhodou dosť, takže sa k nim skú-sila dostať ešte raz, z opačnej strany.

Olívia s obľubou sedávala medzi sliepkami, chovala ich a hladkala ich hebké perie.

Aj Oliver ich rád krmil. Lenže v ten deň chcel byť čo najskôr hotový. Pozametal teda výbeh a podchvíľou po očku pozrel na sestru. „Pokojne by si si mohla s tým kŕmením trocha švihnúť.“

Olívia vysypala na zem posledné hrozienu a vstala. Spoločnými silami očistili bidlá v kuríne, vyumývali napájadlo a úplne na záver vystlali hniezda čerstvou slamou. Potom sa spokojne rozšliadli. „Dobrá práca,“ zhodnotila ich výkon Olívia a zavrela za sebou bráničku na výbehu.

Oliver prikývol. „Áno. Mal som však pravdu. Už sa takmer úplne zotmel.“

„Len takmer,“ zodvihla prst Olívia. „Ak sa poponáhľame, stihneme zísť za Petronelou, prv než nás mama zavolá.“

„Za pokus nič nedáme. Švihajme!“ zakričal. Spolu so sestrou prebehli cez záhradu a o chvíľu už stáli pred Petronelinou jabloňou. No čože? Čarovný povrazový rebrík nebol spustený a v jabĺčkovom domci na zvonenie nikto nereagoval.

„Nie je doma,“ sklamane vykrútila ústa Olívia.

„Poďme k rybníku, možno je tam,“ navrhol Oliver. Behom pokračovali v ceste a už boli takmer pri rybníku, keď Oliver zrazu prudko zastal. „Aha, aké vypasené chrčky tam sedia!“

Olívia ich chytrou prepočítala. „Je ich deväť,“ povedala. „A pritom chrčky sú skôr samotárske tvory. Navyše teraz by už mali byť uložené na zimný spánok.“

„Tento rok nie,“ odfrkol Oliver, „ale čudné je to aj tak.“

Chrčky akoby deti začuli, lebo vyskočili a schovali sa v trstine na brehu rybníka.

„Zvláštne.“ Olívia sa zamračila. „Chrčky sa vody prirodzene boja, a tieto sa ukryjú práve v trstí?“

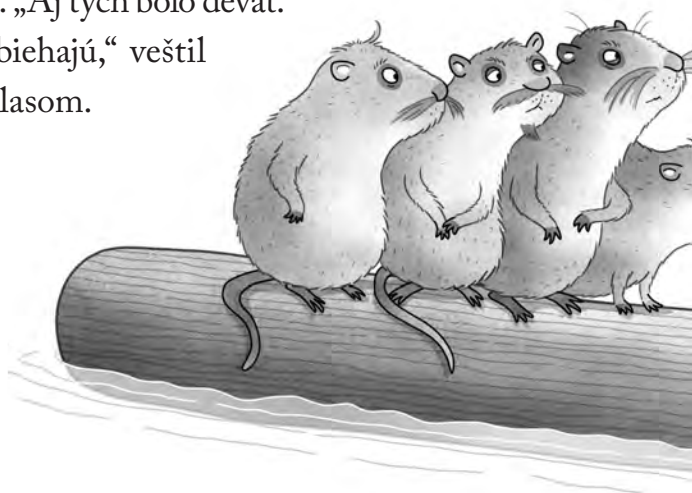
„Možno sú to mimozemšťania, ktorí vo svojom vesmírnom korábe pristali v rybníku a nadobudli podobu chrčkov,“ premýšľal nahlas Oliver.

„Prosím ťa! Poďme radšej bližšie, obzrieme si ich,“ šepľala Olívia. Deti sa ticho ako mačky prikradli k miestu, kde chrčky zmizli. Rozhrnuli stebľá vysokej trávy a neverili vlastným očiam. Namiesto chrčkov uvideli deväť vodných hrabošov. Sedeli na kmeni stromu uprostred rybníka a tísli sa k sebe. Len čo si všimli deti, bleskurýchlo poskákali do vody a zmizli.

„Fúha! Videla si to?!“ zvolal Oliver.

Olívia prikývla. „Aj tých bolo deväť.“

„Zvieratá sa zbiehajú,“ veštil Oliver temným hlasom.

„Tu niečo nie je s kostolným poriadkom,“ zamyslela sa Olívia. „Pred chvíľkou sme videli deväť chrčkov a zrazu na kmeni uprostred rybníka sedí deväť vodných hrabošov?“

Oliver zamyslene pokrútil hlavou. „Tu niečo smrdí. Alebo sme sa pomýlili a to predtým neboli chrčky, ale vodné hraboše?“

„Nemyslím si. Bezpodmienečne to musíme oznámiť Petronele.“

„Lenže dnes z toho už nič nebude,“ vzdychol si Oliver. „Prichádza mama, ide sa domov.“

V noci na povale čosi strašne hrmotilo. Veľký hluk zobudil pána Pečka. Vyzbrojený lapačkou na muchy vyšiel hore, aby zistil, čo sa deje. Keď sa vrátil, zamyslene sa

škrabkal na hlave. „Predstavte si, na povale máme medvedíky čistotné.

A to hneď celú bandu!
Keď som prišiel, ušli.“

Prebudení súrodenci sa prekvapene pozreli jeden na druhého. „Nebolo ich náhodou deväť?“ zaujímalo Olivera.

„Deväť?“ Pán Pečko nechápal zmysel synovej otázky. „Nepočítal som ich, ale bolo ich veľa.“

„Čo ak to bola rodinka?“ nahlas rozmýšľala mama Pečková.

„Je to celkom dobre možné,“ zamrmlal pán Pečko, zívól a vrátil sa späť do postele. „Zajtra dám na oknách do poriadku uvoľnené parapety. Nemám chuť deliť sa o dom s nejakými medvedíkmi, hoc i čistotnými.“

Aj Olívia s Oliverom si ľahli spať. „Stavím sa, že ich bolo deväť,“ zašepkal Oliver.

„Aj ja,“ hlesla Olívia. „A ak ich bolo naozaj deväť, tak na tej veci fakt niečo smrdí. Nemôže to byť náhoda.“

„Hneď po škole zjédeme za Petronelou a povieme jej o tom,“ navrhol Oliver.

„Určite,“ súhlasila Olívia a pritiahla si prikrývku až po uši.

Zlé vyhliadky

Dvojčatá sa držali plánu. Po návrate zo školy rýchlo zjedli obed, natiahli si bundy aj čižmy a utekali k Petronelinej jabloni.

Na rozdiel od včerajšieho popoludnia bol čarovný povrazový rebrík spustený. Deti rýchlo liezli hore a na každom šteblíku sa o čosi viac scvrkli.

„Petronela! Petronela!“ volali vzrušene ešte prv, ako vyliezli celkom hore.

Dvere sa otvorili a malá jablčková čarodejníca prekvapene vyzrela von. „Čo sa deje?“ spýtala sa. „Kričíte, akoby vás naháňal otrhaný Oto.“

„Ale kdeže!“ zasmiali sa dvojčatá. „Len ti musíme niečo dôležité povedať. Vlastne sme to chceli spraviť už včera, ale nebola si doma.“

„To je pravda. Bola som na zasadnutí čarodejníc. No poďte ďalej a prezraďte mi, čo je také dôležité.“

Dvojčatá vošli za jablčkovou čarodejnicou do obývačky a uvelebili sa na pohodlnej pohovke.

„No tak, čo sa deje?“ spýtala sa malá čarodejníca a pozorne sa na deti zadívala.